

IN DEN VRIJSTAAT.

DOOR L. PENNING.

In de verte, waar ge de vage omtrekken der kopjes ziet, daar kreeg hij, de jonge Rudolf van der Merwe, het doodelijk schot.

Aan de zijde van zijn vader had hij, zonder een schram op te loopen, tien zware gevechten medege maakt, en hier, bij deze schermutseling, die geen vijftien minuten duurde, liet hij het jonge leven.

Hij had een der gevaarlijkste plekken overgenomen van een anderen burger — een huisvader met acht kinderen — en had den kogel gekregen, die anders den huisvader zou hebben getroffen. En met het bloed, dat langzaam langs zijn voorhoofd sijpelde, had hij stervend dit woord der Schrift bezegeld: „Niemand heeft meer liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden.”

Hij had niet lang meer geleefd — slechts een half uur. Zijn vader, de oude, stoere baas van der Merwe, had nog den doek stevig om zijn voorhoofd gebonden, om een wond te verbinden, die niet meer te genezen was.

Geen woord had hij meer gesproken, de jonge Rudolf. Maar hij had al zijn kennissen, één voor één, nog met volle bewustheid de hand tot afscheid gedrukt, en de hand van zijn vader had langer in de zijne gerust dan die van de anderen.

Zoo is hij daar gestorven, bij die grijze kopjes, en baas van der Merwe heeft, met behulp der andere burgers, zijn eenig kind op den witten schimmel geladen.

Een kleine schaar van Boeren volgt zwiingend den grijsaard; zij zullen hem vergezellen naar Doornfontein, hier drie uur vandaan, waar de jonge Rudolf zijn laatste rustplaats zal vinden.

Zij volgen hem op eenigen afstand, in kieschen eerbied, opdat hij alleen zou zijn met zijn lieven jongen en zijn diepe smart.

Weet gij 't nog, baas van der Merwe?

Ach, hij weet het wel — de aanstaande week wordt het zestien jaar, dat zijn vrouw, tante Martha, met den zaligen lach der moedervreugde den eersten kus op de lippen van het jongste drukte.

Twee kinderen hadden ze ontvangen, en beiden hadden ze verloren — toen werd dit kind geboren, en de ouders zagen er in een verhooring des gebeds.

Want God is een Hoorder des gebeds, baas van der Merwe — er

is geen twijfel aan! En al brengt gij dit kind nu ook dood terug in de armen van zijn moeder, toch is God een Hoorder des gebeds!

Langzaam, voorzichtig stapt de witte schimmel voort door het lange, ruischende Tamboekigras. Hij heeft zijn jongen meester zoo dikwijls gedragen over de onmetelijke vlakten van den Vrijstaat, en nu draagt hij zijn jongen meester voor den laatsten keer.

Laten wij onze hoofden ontbloeten, vrienden, voor de smart van dezen vader, en zoo er tranen opwellen in onze oogen — wij behoeven ons die tranen niet te schamen!

Baas van der Merwe houdt zijn jongen in de armen — een verwelkt bloem!

Verleden jaar, vóór het uitbarsten van dezen afschuwelijken

oorlog, had hij zijn jongen beloofd, om met hem nog eens het oude moederland te bezoeken, en dien breëden stroom te bezichtigen, de Merwe, waaraan het wijdvertakte Hollandsch-Afrikaansche geslacht der van der Merwe's zijn naam heeft ontleend; doch nu is het niet meer noodig.

Verwelkt..... gestorven..... dood.....

Baas van der Merwe drukt zijn jongen vaster aan het hart.

Nauwlijks is hij zestien jaar geworden, en reeds heeft zich de ring zijns levens gesloten! Ach in dien nauwen, engen ring dreigt het vaderhart te stikken!

Maar door de nachtelijke wolken blinken de sterren van Gods beloften, en gij, bedroefde vader, weet, hoe uw jongen zich het eigendom geloofde van onzen Heer Jezus Christus, die voor al zijn zonden heeft voldaan.

Veel kostelijk graan hebt gij naar den akker gedragen, baas van der Merwe, en het graan groeide op, en het schoot in de volle aar. Maar het was toch niet zulk kostelijk graan, als wat gij thans aan uw weenend hart houdt geperst — o, leg het gelooftig neer in den doodenakker, want het zaad zal eens opgroeien tot een hemelsche plant, en zal onvergankelijk bloeien, gedrenkt door de liefde der eeuwige Fontein!

Arme vader, wij voelen uw lijden, wij voelen iets van uwe smart — dat kostbare zaad is uw vleesch en uw bloed. Maar staart uw brandend oog in de diepte der geslagen wond, staart dan ook op de troostbeloften van 's Heeren Woord

't Is kostbaar zaad, dat gij in uw armen houdt — engelen zullen de wacht houden bij uw sluimerend kind, en op hun vleugelen blinkt reeds de morgendauw der opstanding.

Tante Martha, wat staat gij daar in de verte te turen naar dien naderenden ruitersstoet?

In bloed en tranen wordt het fundament gelegd van het Afrikaansche volk — in het bloed van uw eenig kind! in uw tranen, arme moeder!

Stoomdrukkerij — LA RIVIÈRE & VOORHOEVE — Zwolle.